

De Commissie van Beroep voor het Protestants- Christelijk Basis-, Speciaal- en Voortgezet Speciaal Onderwijs

heeft de navolgende beslissing gegeven

in de zaak van:

B*, appellante,
gemachtigde: mr. J. Nijssen.

tegen

de Stichting* , verweerder,
gemachtigde: mr. J.A. Keijser.

1. De procedure

1.1. Appellante heeft bij beroepschrift d.d. 4 augustus 2009 beroep ingesteld tegen het besluit van Stichting* d.d. 25 juni 2009, waarbij haar met ingang van 1 oktober 2009 ontslag is verleend. Bij brief d.d. 25 augustus 2009 heeft appellante haar beroepschrift aangevuld. Namens het bestuur van Stichting * is een verweerschrift, met bijlagen, d.d. 28 september 2009 ingediend.

1.2. Het beroep is ter zitting van de Commissie van Beroep d.d. 9 december 2009 behandeld. Hierbij zijn verschenen: de gemachtigde van verweerder, alsmede mevrouw K., personeelsadviseur bij verweerder. Appellante en haar gemachtigde zijn, met voorafgaande kennisgeving, niet verschenen.

2. De feiten

2.1. Appellante, geboren op 5 mei 1957, is sinds 1 februari 2001 als schoolassistente in vaste dienst bij (de rechtsvoorgangers van) Stichting * in het kader van de In- en Doorstroomregeling (hierna: Regeling ID).

2.2. Bij besluit van 25 juni 2008 is appellante met ingang van 1 augustus 2008 voor het schooljaar 2008/2009 in het risicodragend deel van de formatie (RDDF) geplaatst. Bij besluit van 25 juni 2009 is aan appellante ontslag verleend met ingang van 1 oktober 2009 in verband met de afbouw van de subsidiëring van haar functie.

3. De standpunten van partijen

3.1. Appellante stelt zich op het standpunt dat verweerder in het bestreden besluit niet is ingegaan op de door haar ingediende zienswijze op het voornemen tot ontslag van 26 maart 2009. Appellante betwist dat haar functie is komen te vervallen. Zij voert daartoe aan dat zij een indicatie Wet Sociale Werkvoorziening (WSW) heeft, waardoor zij in aanmerking komt voor een subsidie die gelijk is aan die in het kader van de Regeling ID. Het betreft slechts een omzetting van de subsidieregeling. Appellante stelt voorts dat het in dienst hebben van een ID-medewerker voor de werkgever met zich brengt dat hij zich moet inspannen om deze medewerker te laten doorstromen naar een reguliere functie. Appellante meent dat verweerder zich daartoe onvoldoende heeft ingespannen. Van onderzoek naar herplaatsingsmogelijkheden is niet gebleken. Daarnaast heeft verweerder geen stukken overgelegd waaruit blijkt dat er onvoldoende budget is om de functie van appellante te kunnen blijven financieren. Daar komt bij dat appellante in meerdere gesprekken is toegezegd dat zij in haar oude functie werkzaam zou kunnen blijven. Appellante merkt voorts op dat zij inmiddels weliswaar in haar oude functie werkzaam is via de Stichting Personeelsvoorziening Pantar Amsterdam (SPPA), doch dat haar rechtspositie drastisch is verslechterd. Gelet op het voorgaande is het bestreden besluit volgens appellante genomen in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

3.2. Verweerder voert verweer en brengt onder meer het volgende naar voren. Appellante is op grond van een persoonsgebonden subsidie in het kader van de Regeling ID aangesteld. Aangezien de gemeente Amsterdam de loonkostensubsidie met ingang van het kalenderjaar 2009 zou verminderen, is de functie van appellante met ingang van het kalenderjaar 2008/2009 in het RDDF geplaatst. De hoogte van de subsidie is met ingang van het kalenderjaar 2009 met 10% verminderd, en zal jaarlijks met eenzelfde percentage worden teruggebracht. Deze subsidievermindering met 10% met ingang van 2009 lijkt op individueel niveau niet zoveel, maar verweerder heeft in totaal 32 ID-medewerkers in dienst. Gegeven de financiële positie van verweerder kan hij de niet-gesubsidieerde loonkosten niet uit de rijksvergoeding of andere middelen voldoen. De opheffing van de functie van appellante als zodanig kan niet ter discussie staan. Het formatiebeleid van een schoolbestuur behoort tot diens autonome bevoegdheid, rekening houdend met de bevoegdheden van de medezeggenschapsraad. Verweerder is met de gemeenschappelijke medezeggenschapsraad (GMR) overeengekomen dat de ID-functies per schooljaar 2009/2010 niet gehandhaafd kunnen worden. Dat besluit is een gegeven. Met dat gegeven is het opheffingsbesluit ook voldoende gemotiveerd. Met de opzegging van de arbeidsovereenkomst heeft verweerder niet willen ontkennen dat appellante zeer nuttig werk heeft verricht. Dat haar werk (op schoolniveau) wenselijk wordt gevonden, staat aan de redelijkheid en de noodzaak van de opheffing van haar functie en het daarop gebaseerde ontslag niet in de weg. Wat betreft de herplaatsingsmogelijkheden en het onderzoek

daarnaar, merkt verweerder op dat met het wegvallen van de ID-functies slechts reguliere functies op de scholen van verweerder resteren. Zoals blijkt uit de door appellante overgelegde psychologische rapportage uit 2006 en de haar toegekende SW-status, is regulier werk voor appellante niet haalbaar. Voor het zoeken naar werk buiten Stichting * was Pantar, een gespecialiseerd bedrijf in arbeidsmarktbegeleiding, verantwoordelijk. In die zin is er wel degelijk voorzien in inspanningen om werkloosheid te voorkomen. Ontslagen ID-medewerkers hebben van Pantar ook de toezegging gekregen dat zij in dienst zouden kunnen treden van de SPPA. Vanuit deze SPPA zou dan elders naar werkplekken worden gezocht. Appellante is per 1 oktober 2009 in dienst getreden van de SPPA, en van daaruit – bij wijze van hoge uitzondering – op haar oude werkplek bij Stichting * gedetacheerd. Appellante stelt dat haar werk veilig is gesteld, maar dat zij daar financieel en/of rechtspositioneel op achteruit is gegaan. Verweerder kan dat niet overzien. Wat van de stelling van appellante ook moge zijn, zij maakt het ontslag niet onrechtmatig. Gelet op het voorgaande meent verweerder dat het ontslag van appellante noch onterecht, noch onredelijk, noch onrechtmatig is.

4. De beoordeling

4.1. De Commissie van Beroep volgt appellante niet in haar standpunt dat verweerder niet is ingegaan op de door haar ingediende zienswijze op het voorgenomen ontslag. Immers, bij brief van 28 april 2009 heeft verweerder aan appellante medegedeeld dat onderzocht zou worden of de loonkostensubsidie voor appellante gehandhaafd zou kunnen worden vanwege haar SW-indicatie. Om die reden is de besluitvorming omtrent het ontslag van appellante aangehouden. Eerst toen bleek dat aan de SW-status van appellante geen andere loonkostensubsidiëring verbonden was dan aan de Regeling ID, heeft verweerder bij besluit van 25 juni 2009 alsnog besloten de arbeidsovereenkomst met appellante op te zeggen.

4.2. Met betrekking tot het verleende ontslag is de Commissie van Beroep van oordeel, dat de geleidelijke afbouw van de subsidiëring van de loonkosten van de ID-functie van appellante voor het bestuur van verweerder in dit geval grond oplevert om tot ontslag van appellante uit deze functie te kunnen besluiten op grond van artikel 3.8 lid 3 van de CAO PO. De Commissie van Beroep acht voldoende aangetoond dat verweerder geen genoegzame middelen ter beschikking heeft om de subsidievermindering van tien procent voor het kalenderjaar 2009 uit eigen middelen te betalen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat verweerder in totaal 32 ID-medewerkers in dienst heeft, waaronder appellante, die allen vanwege de afbouw van de subsidieregeling met ingang van 1 augustus 2008 voor de duur van een jaar in het RDDF zijn geplaatst. Verweerder is erin geslaagd één ID-medewerker te laten doorstromen. De andere ID-medewerkers, inclusief appellante, zijn ontslagen. Tien procent van de totale loonkosten van deze ID-medewerkers betreft een aanzienlijk bedrag, hetwelk jaarlijks terugkeert en jaarlijks toeneemt.

4.3. De Commissie van Beroep overweegt voorts dat het bestuur van verweerder de inspanningsverplichting heeft om na te gaan of het appellante andere werkzaamheden kan

aanbieden. In dit opzicht is niet gebleken dat het bestuur bij de beëindiging van het dienstverband van appellante onjuist ten opzichte van appellante heeft gehandeld door appellante geen regulier dienstverband aan te bieden. Gebleken is dat appellante over een SW-indicatie beschikt en is aangewezen op een beschermde werkplek.

Het is dan ook niet mogelijk om appellante te laten doorstromen naar een reguliere baan. Voorts is gebleken dat appellante ter zake plaatsingsmogelijkheden (buiten Stichting *) is begeleid door Pantar, een gespecialiseerd integratiebedrijf. De Commissie van Beroep is ten slotte met verweerder van oordeel dat de omstandigheid dat appellante, die per 1 oktober 2009 via de SPPA is gedetacheerd op haar oude werkplek bij Stichting *, er financieel dan wel rechtspositioneel op achteruit zou zijn gegaan, het ontslag niet onrechtmatig maakt.

4.4. Gelet op het voorgaande, zal het bestreden besluit gehandhaafd worden en het daartegen gerichte beroep ongegrond verklaard worden.

5 . De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart het beroep tegen het besluit van 25 juni 2009 van het bestuur van Stichting * ongegrond.

Deze beslissing is gegeven door mr. C. de Groot, voorzitter, mrs. A.J.M. Breedveld- van Beeck Calkoen, J. Donner, A. Postma en W.A. Zwijnenburg, leden; de beslissing is getekend door de voorzitter en de griffier, mr. L.F.A. Bos. De uitslag van het beroep is bij brief van 17 december 2009 in verkorte vorm aan partijen medegedeeld, terwijl deze beslissing aan partijen is verzonden op 12 januari 2010.

(w.g. mr. C. de Groot, voorzitter)

(w.g. mr. L.F.A. Bos, griffier)

Voor afschrift,

mr. L.F.A. Bos, griffier